

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะภาษาของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และศึกษาเปรียบเทียบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับต่างๆที่เคยใช้มาในอดีต สมมติฐานของวิทยานิพนธ์นี้คือ ๑) ภาษาในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มีลักษณะเฉพาะ ๒) ภาษาในรัฐธรรมนูญมีวิวัฒนาการมาเป็นลำดับ ผลแห่งวิวัฒนาการดังกล่าวทำให้ภาษาในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มีลักษณะแตกต่างกับภาษาที่ใช้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับต่างๆที่เคยใช้มาในอดีต ทั้งด้านคำ โครงสร้างประโยค และสำนวนภาษา ฯลฯ

ผลการศึกษารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ด้านคำ ได้แก่ คำนาม คำกริยา และคำแสดงทัศนภาวะ พบว่า มีทั้งที่ใช้เหมือนกัน และใช้แตกต่างกับรัฐธรรมนูญฉบับต่างๆที่เคยใช้มาแต่อดีต

การศึกษาด้านโครงสร้างประโยค มีโครงสร้างประโยค ๒ กลุ่ม กลุ่มแรก คือ โครงสร้างประโยคทั่วไป ได้แก่ โครงสร้างประโยคพื้นฐาน โครงสร้างประโยคที่มีอนุประโยคอิสระ และ โครงสร้างประโยคที่มีอนุประโยคไม่อิสระ กลุ่มที่ ๒ คือ โครงสร้างประโยคที่มีลักษณะเฉพาะ ได้แก่ โครงสร้างประโยคคำสั่ง “ให้” โครงสร้างประโยคกรรม โครงสร้างประโยคเน้นเรื่อง โครงสร้างประโยคสหสัมพันธ์ และ โครงสร้างประโยคที่ปรากฏนามวิเปลี่ยนแปลง ผลการศึกษาพบว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกฉบับ ปรากฏชนิดของโครงสร้างประโยคเหมือนกัน และ ปรากฏโครงสร้างประโยคที่มีอนุประโยคไม่อิสระ และ โครงสร้างประโยคที่ปรากฏนามวิเปลี่ยนแปลงมากที่สุดทุกฉบับ และพบมากอย่างยิ่งในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

การศึกษาด้านสำนวนภาษา หรือลีลาภาษา พบว่ารัฐธรรมนูญทุกฉบับมีการใช้คำราชาศัพท์ การใช้สำนวน การสร้างประโยคขนานยาว และการใช้ภาษาลักษณะต่างๆ เช่น การใช้ภาษาเพื่อเน้นย้ำความ เพื่อเสนอข้อเท็จจริง เพื่อแสดงการสั่ง เพื่อนำเสนอเนื้อหา และพบว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มีลักษณะสำนวนภาษาส่วนหนึ่งใกล้เคียงกับรัฐธรรมนูญฉบับอื่น ทำให้อาจสรุปผลการศึกษาได้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้รับอิทธิพลทางภาษาจากรัฐธรรมนูญฉบับต่างๆที่เคยใช้มาแต่อดีต อย่างไรก็ตาม มีลักษณะภาษาที่แสดงให้เห็นว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มีลักษณะเฉพาะปรากฏอยู่ด้วย

This doctoral dissertation has its purpose on investigating some characteristics of the language used in the constitution of the Kingdom of Thailand B.E. 2540 and on comparing with the language used in some former versions of the Constitution. The assumptions lie in that (1) the language used in the B.E.2540 version has its own characteristics and (2) these characteristics have derived from the gradual changes in terms of words, sentence structures and language style etc. From the investigation, it is found that there are both changes and non-changes in the following word classes: noun, verb and modality.

As regards the sentence structure, it can be classified into 2 classes: The general construction and the special construction. The former includes the simple sentence, the sentence with the independent and the dependent clauses. The latter includes imperative, passive, topic, correlative and nominalization construction. The study shows that there are both classes of sentence structures mentioned before in all versions of Constitution. Moreover, it is found that the dependent clause and the nominalization construction are at most found especially in the B.E. 2540 version. These reflect the popularity of the dependent clause and the nominalization constructions.

As for the language style, the study shows that the royal language, in all constitutions are same in terms of the royal language, the complex sentences and the other styles for emphasizing and introduction information. However, some characteristics are found in, the language used in the B.E. 2540 version. It can be concluded that the language in B.E. 2540 version is influenced by the former versions but has its own characteristics.